

pian × **on** **krþi** × **til**⁵ × **munu** **iki** **mirki** **miri** × **uirþa** × **mupir** ×
kirþi × **if** || **tir** × **sun** × **sin** × **ainika** ×.

Fonetisk omskrifning: *Ragnælfk lét gærva⁷ bró þessi æftir Anund sun sinn góðan. Gúð (h)ialpi (h)ans and(u) ok sálu bætr þen⁶ (h)ann gærði til. Munu æigi⁷ mærki mæiri verða þan⁸ móðik gærði æftir sun sinn æiniga⁹.*

Öfversättning: *Ragnælfk lät göra denna bro efter Anundr sin gode son. Gud hjälpe hans ande och själ bättre än han gjorde till (: än hans gerningar värde äro). Minnesvårdar skola ej större vara än modern gjorde efter sin ende son.*

Den senare delen af denna inskrift är i metrisk form:

<i>munu æigi mærki</i>	A 1, 2 s
<i>mæiri verða</i>	A 1
<i>þan móðik gærði</i>	a A 1
<i>æftir sun</i>	3-stafvig vers
<i>sinn æiniga</i>	D 2.

(23)⁵ De följande orden **munu** . . . **uirþa** så lästa af doc. Hj. Kempff, i B. otydliga; se U. F. II, rättelser och tillägg; jfr *Rökst.* s. 146.

⁶ Om **ia** som tecken för *e*, *æ* jfr Wimmer, *Run. Opr.* 218. Äfven på svenska runstenar finnes dylik digrafisk beteckning, t. ex. L. 382, 416, 433, 434, 804, 1091 m. fl.

⁷ Prof. Bugge anmärker: »Skriften kan ikke vise, om **iki** er *eigi* eller *ekki*; men at *eigi* er det rette, tør sluttes af **igi** L. 485; jfr **aiki** L. 1442.

Det synes mig unödvändigt at gjengive **kirua** og **kirþi** phonetisk med *gærva*, *gærði*. Jeg vilde gjengive det ved *gerva*, *gerði* og antage, at *æ* var blevet til *e*, ved Indflydelse af den foregaaende Palatal.»

⁸ Genom det gjorda antagandet erhålles en passande mening. Att en stafvelse tages två gånger, är ej ovanligt, se *Rökst.* s. 29. Saknaden af **n** framför det följande **m** kan bero på ljudlig assimilation eller vara typologisk egenhet. Med detta antagande uppkommer en lättare versbyggnad än utan detsamma, hvilket ytterligare talar för dess riktighet.

⁹ Se Rqt. II, 517.